

som Sagen laa for, var Finansministeren nødvendig til at træde til. Var Finansministeren ikke traadt til, havde han paataget sig, saaledes som vi have udtrykt det, et langt tungere Ansvar, og Følgen var da nødvendig bleven, at denne Bane var gaaet over i Banens Kreditorers Hænder, og Staten havde da for evige Tider tabt de 708,000 Kr., som den havde sat i Banen. Det kunde ingen Finansminister være berettiget til, han vilde, om han var gaaet den Vej, have overtraadt sin Pligt som Finansminister. Grunden til, at der ikke ifjor blev forelagt noget Lovforslag angaaende denne Bane, tror jeg ogsaa er tydelig forklaret i den Betænkning, som Mindretallet har affattet. Mere mener jeg ikke, at jeg behøver at sige om den Ting, i alt Fald indtil videre, thi saaledes som den ærede Ordfører udtalte sig om Sagen, vil jeg det Indtryk, at den store Bægt, han tidligere har lagt paa den, har han efter de Forhandlinger, som senere ere gaaede for sig, nu ikke længere fundet Anledning til at lægge paa den. — Jeg kommer dernæst til et enkelt Forslag til § 24. Der har et andet Mindretal i Udvalget end det, hvorfor jeg taler, stillet Forslag om Nedsættelser paa Udgifter til Loldoplynet her i Kjøbenhavn. Jeg kan fuldstændig henholde mig til, hvad den ærede Ordfører anførte om dette Forslag. Af alle de Oplysninger, som ligge for i de nye Anmærkninger til Finanslovsforslaget i Tillæg A. Sp. 1901—06, vil enhver kunne se, at der i Virkeligheden i de sidste 3 Aar ikke er stet nogen som helst Indskrænkning i Arbeidet ved Loldoplynet her i Kjøbenhavn. Er der indgaaet nogle Kollis færre, hvilket dog i Forhold til den store Mængde kun ere meget faa, saa er paa den anden Side Sibenens Antal og den bestuvede Drægtighed større, og endelig er, hvad der har ganske overordentlig meget at sige, og som ogsaa den ærede Ordfører gjorde opmærksom paa, Voldværksstrækningen siden 1875 forøget ikke, som den ærede Ordfører sagde, med 600 Fod, men med 6000 Fod, altsaa en Fjerdingvei. (Ordføreren: Det var en Feilrægtelse af mig.) Jeg tror, at alle de Grunde, der i 1875 vare til Stede til at gaa ind paa den da begjærede Forhøielse, i fuldt Maal endnu ere til Stede. Jeg kan derfor ikke følge den ærede Ordfører, naar han raadede til at stemme for dette Forslag under Forudsætning af, at man under Forhandlingerne med den ærede Minister inden 3die Behandling kunde komme til et andet Resultat. Det forekommer mig rimeligere og naturligere at stemme imod et Forslag, som man selv anerkjender ikke er gennemførligt uden Skade enten for Statens Interesser eller i alt Fald ganske sikkert for den almindelige Omsætnings Interesser. Hermed har jeg paa vore Begne udtalt det Var Ord, som jeg anser for nødvendig for det foreliggende Afsnits Bedkommende.

Solstein-Ledreborg: Jeg har bedet om Ordet blandt Andet for at motivere det Forslag, som et Mindretal, hvortil jeg hører, har stillet vedrørende den Sag, som det ærede Medlem for Præstø Amts 1ste Valgkreds (Savenius) sidst omtalte, nemlig Forslaget om en Nedsættelse af nogle Tusinde Kroner paa Finansministerens Budget paa Loldvæsenets Konto. Fjorend jeg gaar nærmere ind derpaa, maa jeg oplyse denne Sags Udvikling ganske kort. Saaledes som det i Anmærkningerne til Finanslovsforslaget er bemærket, blev en Begjæring om en Forøgelse af det faste Loldpersonale i Kjøbenhavn stillet i 1875, og var begrundet paa den dengang meget betydelige Stigen i Loldindtægterne. I Finansaaret 1874—75 beløb nemlig de samlede indirekte Afgifts-Indtægter sig til 22 Millioner, men i 1875—76 stege de til over 25 Millioner Kroner. Folkethinget modsatte sig den Gang Vedtagelsen af dette Forslag, ikke fordi man i og for sig havde Noget imod en Forøgelse af Personalet, men fordi man ansaa det for urigtigt at give en fast Forøgelse af dette. Man erkjendte altsaa den Gang, at der kunde være Grund til Forøgelse, men forbeholdt Afgang til Forandring heri, naar Forholdene senere maatte forandre sig. Saadan Forandring indtraf ikke i det følgende Aar i noget stort Omfang, men siden i Finansaaret 1876—77 gik Loldindtægterne ned fra 25 til omtrent 24 Millioner, og i 1877—78 ere de gaaede ned til 22½ Million, og denne Nedgang, der saaledes har fundet Sted, er ikke egentlig bleven afløst af nogen Standsning, og i alt Fald ikke af nogen Opgang. Under disse Forhold maatte vi anse det for det Rigtigste, om man ogsaa foretog en tilsvarende Nedsættelse med Hensyn til de begjærte Lønninger, navnlig med Hensyn til Kjøbenhavns Loldvæsen. Derfor stilledes der paa det Forslag til Finansloven, som vilde være blevet behandlet i forrige Efteraar, hvis ikke Opløsningen i Anledning af den vestindiske Sag var kommen, et Endringsforslag om en meget betydelig Nedsættelse, idet man den Gang vilde have strøget hele den Forøgelse, som i 1875 blev givet til Kjøbenhavns Loldvæsen, og desuden foresloges der nogle enkelte mindre Nedsættelser paa de andre Konti. Da Sagen paany forhandlede med den ærede Minister, fremkom der Oplysninger, hvoraf den ærede Ordfører har meddelt nogle, som findes i Tillægsanmærkningerne til Finansloven, og disse bleve gjorte til Gjenstand for nærmere Forhandling i Udvalget. Der have vi ligesom den ærede Ordfører været af den Formening, at der ganske vist var oplyst Noget, der maatte tale for ikke at gaa saa stærkt frem, ikke at gaa saa langt i Nedsættelser, som det var paatænkt af os i Efteraaret, og hvorom der var tilveiebragt et Fjertal i Udvalget; men vi